

3. korizmena nedjelja B

*Jer lûdo Božje mudrije je od ljudi,
i slabo Božje jače je od ljudi. (1 Kor 1,25)*

Prvo čitanje

Izlazak 20,1-3.7-8.12-17

U one dane: Bog proglasi sve ove riječi: "Ja sam Gospodin, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene. Ne uzimaj uzalud imena Gospodina, Boga svoga, jer Gospodin ne oprašta onome koji uzalud izgovara ime njegovo. Sjeti se da svetkuješ dan subotni.

Poštuj oca svoga i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji, koju ti daje Gospodin, Bog tvoj.

Ne ubij! Ne učini preljuba! Ne kradi! Ne svjedoči lažno na blišnjega svoga! Ne poželi kuće blišnjega svoga! Ne poželi žene blišnjega svoga; ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što pripada blišnjemu tvome!"

Drugo čitanje

1. Korinćanima 1,22-25

Braćo i sestre! Židovi znake ištu i Grci mudrost traže, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak – i Židovima i Grcima – Krista, Božju snagu i Božju mudrost. Jer lûdo Božje mudrije je od ljudi, i slabo Božje jače je od ljudi!

Evandjelje

Ivan 2,13-25

Blizu bijaše židovska Pasha. Stoga Isus uziđe u Jeruzalem. U Hramu nađe prodavače volova, ovaca i golubova i mjenjače gdje sjede. I načini bič od užetâ te ih sve istjera iz Hrama zajedno s ovcama i volovima. Mjenjačima rasu novac i stolove isprevrta, a prodavačima golubova reče: "Nosite to odavde i ne činite od kuće Oca mojega kuću trgovačku." Prisjetiše se njegovi učenici da je pisano: Izjeda me revnost za Dom tvoj.

Nato se umiješaju Židovi i upitaju ga: "Koje nam znamenje možeš pokazati da to smiješ činiti?" Odgovori im Isus: "Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići." Rekoše mu nato Židovi: "Četrdeset i šest godina gradio se ovaj Hram, a ti da ćeš ga u tri dana podići?" No on je govorio o hramu svoga tijela. Pošto uskrsnu od mrtvih, prisjetiše se njegovi učenici da je to htio reći, te povjerovaše Pismu i besjedi koju Isus reče.

Dok je boravio u Jeruzalemu o blagdanu Pashe, mnogi povjerovaše u njegovo ime promatrajući znamenja koja je činio. No sâm se Isus njima nije povjeravao jer ih je sve dobro poznao, i nije trebalo da mu tko daje svjedočanstvo o čovjeku: ta sam je dobro znao što je u čovjeku.

Za razmišljanje

Smirenost, red i nesmetanost jesu ciljevi svakog ljudskog nastojanja. No u tom nastojanju istovremeno leži opasnost da se promaši cilj. Smirenosti i udobnosti za volju često se naginje tome da se zaborave pokretljivost, živost i prilagođavanje. Tu pojavu možemo promatrati na svim razinama zajedničkog života među ljudima. I u Crkvi nije, niti je od početka bilo drugačije i Isus se tome protivio. Današnje nam evanđelje svjedoči o tome kakvom je žestinom Isus reagirao na razvodnjenu i okamenjenu vjeru svojih otaca.

Židovska je vjera postala krivovjerje i nije više odgovarala svakodnevnom životu. To Isus javno napada. Držanje ovaca bilo je u Isusovo vrijeme u ortodoksnim krugovima promatrano kao znak manje vrijednosti, te je kupnja žrtvene životinje postala nužnost. No ta žrtva nije više dolazila iz osobnog imanja, nije više bila dio svakodnevnog života pojedinca.

Slično se događalo i s hramskim životinjama. Budući da na novcu za hramski porez nije smjela biti careva slika, kako se ne bi ogriješili kao bezbošci i krivovjerci, bili su u hramu osim prodavača stoke i mjenjači novca. Te pak mudrolije nisu imale više ništa zajedničko sa životom, vjera se svela na običaje, na ispunjavanje dužnosti.

Upravo u ovo naše vrijeme postali smo vrlo osjetljivi u razlikovanju krutih članaka vjere i žive vjere, šturih izvršavanja dužnosti i integraciji vjere i života. Istinska vjera ne zahtijeva vanjsku iskaznicu ("Koji znak ... nam dokazuje da ti to smiješ učiniti?"), nego je štoviše spremna upustiti se u ono što se čini slabim i ludim (usp. drugo čitanje). Jer ono što nam se na izvan čini slabim i ludim jest jezgra naše vjere: Božji ulazak u ljudsku povijest, zajedništvo Boga i ljudi. To zajedništvo izriče se u deset zapovijedi (usp. prvo čitanje). Bog se odnosi prema nama pun ljubavi, pa iz toga logički slijedi da se i mi ljudi međusobno moramo susretati u ljubavi. Na prvom mjestu stoji Božje oslobađajuće djelo spasenja ("Ja sam Gospodin, Bog tvoj, koji te izveo iz Egipta"), a iz njega proizlaze pravila za ljudsko oblikovanje života. To nisu zapovijedi nekog nedodirljivog Boga ("moraš!"), nego logičke posljedice ("Jer te Bog spasio, ti ćeš ... nećeš ...").

Dijeljenje vjere od života ostaje i za nas stalna opasnost. Tako nam se događa da, ili na užtrb života stavljamo naglasak na religiozno izvršavanje dužnosti, ili naglašavamo život, a na štetu vjere. A oboje pripadaju zajedno. Redovito si moramo iskreno postavljati pitanje: Je li naša vjera još istinski živa, i naš život istinski prožet vjerom?

3. korizmena nedjelja B

*Jer lûdo BoŹje mudrije je od ljudi,
i slabo BoŹje jaĉe je od ljudi. (1 Kor 1,25)*

Prvo ĉitanje

Izlazak 20,1-17

U one dane: Bog proglasi ove rijeĉi: "Ja sam Gospodin Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova osim mene.

Ne pravi sebi urezana lika niti kakve slike onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im sluŹi. Jer ja, Gospodin, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran koji kaŹnjava grijeh otaca – onih koji me mrze – na djeci do trećega i četvrtoga koljena, a iskazujem ljubav tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi.

Ne uzimaj uzalud imena Gospodina, Boga svoga, jer Gospodin ne oprašta onome koji uzalud izgovara ime njegovo. Sjeti se da svetkuješ dan subotni.

Šest dana radi i obavljaš sav svoj posao. A sedmoga je dana subota – poĉinak posvećen Gospodin, Bogu tvome. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni Źivina tvoja, niti stranac koji se nađe unutar tvojih vrata. Ta i Gospodin je šest dana stvarao nebesa, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana poĉinuo. Stoga je Gospodin blagoslovio i posvetio dan subotni.

Poštuj oca svoga i majku svoju, da imadneš dug Źivot na zemlji, koju ti daje Gospodin, Bog tvoj. Ne ubij! Ne uĉini preljuba! Ne kradi! Ne svjedoĉi laŹno na bliŹnjega svoga! Ne poŹeli kuće bliŹnjega svoga! Ne poŹeli Źene bliŹnjega svoga; ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što pripada bliŹnjemu tvome!"

Drugo ĉitanje

1. Korinćanima 1,22-25

Braćo i sestre! Źidovi znake ištu i Grci mudrost traŹe, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Źidovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak – i Źidovima i Grcima – Krista, BoŹju snagu i BoŹju mudrost. Jer lûdo BoŹje mudrije je od ljudi, i slabo BoŹje jaĉe je od ljudi!

Evandjelje

Ivan 2,13-25

Blizu bijaše Źidovska Pasha. Stoga Isus uziđe u Jeruzalem. U Hramu nađe prodavaĉe volova, ovaca i golubova i mjenjaĉe gdje sjede. I naĉini biĉ od uŹetâ te ih sve istjera iz Hrama zajedno s ovcama i volovima. Mjenjaĉima rasu novac i stolove isprevrta, a prodavaĉima golubova reĉe:

"Nosite to odavde i ne činite od kuće Oca mojega kuću trgovačku." Prisjetiše se njegovi učenici da je pisano: Izjeda me revnost za Dom tvoj. Nato se umiješaju Židovi i upitaju ga: "Koje nam znamenje možeš pokazati da to smiješ činiti?" Odgovori im Isus: "Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići." Rekoše mu nato Židovi: "Četrdeset i šest godina gradio se ovaj Hram, a ti da ćeš ga u tri dana podići?" No on je govorio o hramu svoga tijela. Pošto uskrsnu od mrtvih, prisjetiše se njegovi učenici da je to htio reći, te povjerovali Pismu i besjedi koju Isus reče. Dok je boravio u Jeruzalemu o blagdanu Pashe, mnogi povjerovali u njegovo ime promatrajući znamenja koja je činio. No sâm se Isus njima nije povjeravao jer ih je sve dobro poznao, i nije trebalo da mu tko daje svjedočanstvo o čovjeku: ta sam je dobro znao što je u čovjeku.

Za razmišljanje

Smirenost, red i nesmetanost jesu ciljevi svakog ljudskog nastojanja. No u tom nastojanju istovremeno leži opasnost da se promaši cilj. Smirenosti i udobnosti za volju često se naginje tome da se zaborave pokretljivost, živost i prilagođavanje. Tu pojavu možemo promatrati na svim razinama zajedničkog života među ljudima. I u Crkvi nije, niti je od početka bilo drugačije i Isus se tome protivio. Današnje nam evanđelje svjedoči o tome kakvom je žestinom Isus reagirao na razvodnjenu i okamenjenu vjeru svojih otaca.

Židovska je vjera postala krivovjere i nije više odgovarala svakodnevnom životu. To Isus javno napada. Držanje ovaca bilo je u Isusovo vrijeme u ortodoksnim krugovima promatrano kao znak manje vrijednosti, te je kupnja žrtvene životinje postala nužnost. No ta žrtva nije više dolazila iz osobnog imanja, nije više bila dio svakodnevnog života pojedinca.

Slično se događalo i s hramskim životinjama. Budući da na novcu za hramski porez nije smjela biti careva slika, kako se ne bi ogriješili kao bezbošci i krivovjerci, bili su u hramu osim prodavača stoke i mjenjači novca. Te pak mudrolije nisu imale više ništa zajedničko sa životom, vjera se svela na običaje, na ispunjavanje dužnosti.

Upravo u ovo naše vrijeme postali smo vrlo osjetljivi u razlikovanju krutih članaka vjere i žive vjere, šturih izvršavanja dužnosti i integraciji vjere i života. Istinska vjera ne zahtijeva vanjsku iskaznicu ("Koji znak ... nam dokazuje da ti to smiješ učiniti?"), nego je štoviše spremna upustiti se u ono što se čini slabim i ludim (usp. drugo čitanje). Jer ono što nam se na izvan čini slabim i ludim jest jezgra naše vjere: Božji ulazak u ljudsku povijest, zajedništvo Boga i ljudi. To zajedništvo izriče se u deset zapovijedi (usp. prvo čitanje). Bog se odnosi prema nama pun ljubavi, pa iz toga logički slijedi da se i mi ljudi međusobno moramo susretati u ljubavi. Na prvom mjestu stoji Božje oslobađajuće djelo spasenja ("Ja sam Gospodin, Bog tvoj, koji te izveo iz Egipta"), a iz njega proizlaze pravila za ljudsko oblikovanje života. To nisu zapovijedi nekog nedodirljivog Boga ("moraš!"), nego logičke posljedice ("Jer te Bog spasio, ti ćeš ... nećeš ..."). Dijeljenje vjere od života ostaje i za nas stalna opasnost. Tako nam se događa da, ili na užtrb života stavljamo naglasak na religiozno izvršavanje dužnosti, ili naglašavamo život, a na štetu vjere. A oboje pripadaju zajedno. Redovito si moramo iskreno postavljati pitanje: Je li naša vjera još istinski živa, i naš život istinski prožet vjerom?